

Med stöd af hvad nu anförts våga vi vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta inrättande af ett riksbankens afdelningskontor i Karlskrona.

Stockholm den 28 januari 1889.

P. Pehrson
i Törneryd.

A. Lilienberg.

Nils Jönsson.

Aug. Peterson.

Edv. Svensson,
Karlskrona.

Anders Svensson
i Lösen.

N:o 74.

Af herr L. F. Odell, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om ändrad lydelse af §§ 15 och 17 i förordningen om eldfarliga oljor m. m. den 26 november 1875.

Enligt hvad erfarenheten gifvit vid handen under den tid, kongl. förordningen angående eldfarliga oljor och andra dermed jemförliga vätskor den 26 november 1875 tillämpats, är det för minuthandlanden svårt, för att icke säga omöjligt, att efterlefva denna förordnings stadganden rörande förvaring och försäljning af lysoljor. I 15 § i samma förordning indelas de för minuthandel med eldfarliga oljor afsedda förråd i *större* och *mindre*. Endast få minut- eller diversehandlande hafva så pass betydlig oljeförsäljning, att de i och för oljans förvaring hafva anledning uppföra en så beskaffad dyrbar byggnad, som 16 § i nämnda förordning gör till vilkor för innehafvandet af större förråd. Men äfven

desse hafva i allmänhet sina oljemagasin belägna så pass långt från sjelfva handelsboden, att de nödgas i den eller i dess omedelbara närhet förvara ett mindre parti olja, afsedt för den dagliga minutförsäljningen; och en hvar köpman såväl å landet som i städerna, der icke oljeförsäljningen är på särskildt sätt ordnad, är således i större eller mindre grad beroende af bestämmelserna i förordningens 15, 17 och 18 §§ rörande *mindre* förråd.

Enligt förstnämnda paragraf får mindre förråd utgöra 300 kannor, hvaraf dock högst 30 kannor af första klassen, och då med eldfarliga oljor ju egentligen menas de i handeln förekommande lysolja, får mindre förråd således utgöra 270 kannor fotogen och 30 kannor gasolja. För de fleste minuthandlande är tillåtna mängden fotogen tillräcklig för behofvet, men en kvantitet af 30 kannor gasolja för försäljning är alldeles otillräcklig, hvaraf följer, att oupphörliga inköp och transporter af dessa obetydliga partier måste ske. Detta medför en kostnad, som icke står i rimligt förhållande till det pris denna vara betingar, utom det myckna besvär och de många olägenheter, som ett dylikt tillvägagående har till följd. Och är det, såsom lätteligen inses, öfvermåttan svårt att i en handel reda sig med ett försäljningslager af 30 kannor gasolja, så är också frestelsen att öfverskrida detta tillåtna quantum mycket stor, och det måste för hvarje medborgare, som vill vara laglydig, anses hårdt, att lagen ställer så höga kraf på dess rättskänsla, att de, äfven med god vilja, svårligen kunna uppfyllas.

Härtill kommer ännu en annan viktig omständighet, eller att straffet för öfverträdelse af ofvan berörda förordnings föreskrifter drabbar den felande i vida högre mått, än sjelfva förordningen angifver. De bolag, hvilka meddela försäkring mot brandskada af varulager, uppställa nemligen denna förordnings noggranna efterlefnad såsom vilkor för ingångna försäkringars giltighet, hvaraf följer, att den minsta öfverträdelse af ett lagbud, som endast med yttersta svårighet kan efterföljas, kan medföra icke endast därför stadgadt straff, utan äfven ekonomisk ruin.

På grund af hvad jag sålunda anfört vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte i underdånighet anhålla om sådan ändring af § 15 i kongl. förordningen om eldfarliga oljor m. m. den 26 november 1875, att i *mindre förråd*, hvilket som hittills må utgöra 300 kannor (omkring 785 liter), eldfarlig olja af första klassen må få ingå till en myckenhet af 80 kannor, eller omkring 210 liter.

Genom en sådan ändring vunnas, dels att åtminstone ett af de i handeln förekommande oljekärnen finge för hvarje gång odeladt hemförslas, hvarigenom transportkostnaderna blefve betydligt mindre, inköpspriset billigare, inköp mindre ofta behöfligt, och defekter mera sällan förekommande, dels ock att författningens efterlefnad underlättades.

Den i ofvannämnda förordnings 17 § lemnade tillåtelsen, att *all* den olja, som i *mindre förråd* får finnas, må kunna förvaras i vanlig handelsbod, synes i hög grad minska den säkerhet emot eldfara, som afses med inskränknigen i 15 § af det parti gasolja, som i sådant förråd får ingå, till endast 30 kannor; ty obestriddligen måste förvaring af 300 kannor lysolja i en handelsbod, der eldning förekommer och belysning med lampor eller annorledes är nödvändig, medföra större eldfara, än om endast ett obetydligt parti olja förvaras i sjelfva handelsboden, och det öfriga af mindre förrådet inrymmes i en från handelsboden afskild lokal, äfven om i detta senare parti förekommer gasolja till den mängd, jag här ofvan föreslagit, eller tillsammans med det i handelsboden förvarade 210 liter. Och då det icke kan vara behöfligt och väl aldrig förekommer, att 300 kannor lysolja förvaras i någon handelsbod, tillåter jag mig vidare föreslå,

att 17 § i berörda förordning må ändras derhän, att af det förut föreslagna partiet eldfarlig olja i *mindre förråd* 785 liter, hvaraf högst 210 liter af första klassen, högst 30 liter gasolja och 50 liter fotogén, må förvaras i vanlig handelsbod eller uti i dess omedelbara närhet belägen packbod, och återstoden i annat från handelsboden afskildt magasin eller annat lämpligt förvaringsrum, hvori ingen må med lyse eller rökande tobak inträda.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1889.

L. F. Odell.